

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัย ตามการรับรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีเพศต่างกัน สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในกรุงเทพมหานคร ตามตัวแปรเพศ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 433 คน คิดเป็นร้อยละ 96.2 เป็นนักเรียนชาย 219 คน และนักเรียน 214 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS PC⁺ โดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย(\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เปรียบเทียบการปฏิบัติตนตามตัวแปรเพศ โดยการทดสอบค่าที (t-test) ซึ่งกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไป

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 433 คน เป็นนักเรียนชาย 219 คน นักเรียนหญิง 214 คน นักเรียนส่วนใหญ่มีอายุ 13 ปี อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา อาศัยอยู่บ้าน-หมู่บ้าน มีสถานภาพครอบครัวมีบิดา-มารดาอยู่ด้วยกัน ส่วนใหญ่บิดาและมารดามีอาชีพรับจ้าง, ธุรกิจส่วนตัว, พนักงานบริษัท แตกต่างจากที่ระบุในแบบสอบถาม

2. การปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.1 นักเรียนปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยรวมทุกด้านอยู่ในระดับปฏิบัติดี ($X=2.83$) โดยปฏิบัติตนด้าน “ความปลอดภัยภายในโรงเรียน” ในระดับปฏิบัติดี และปฏิบัติด้าน “ความรุนแรง” ในระดับปฏิบัติปานกลาง

2.2 นักเรียนปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยในการเดินทาง การปฏิบัติตนในด้านบวนักเรียนมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติดีมากลำดับแรกคือ “ข้ามถนนตรงทางม้าลาย” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.61 และมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือ “ไม่ยื่นห้อยโหนบริเวณบันไดทางขึ้นลงรถประจำทาง” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.23 ส่วนการปฏิบัติตนในด้านลบ นักเรียนมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติดีมาก

ลำดับแรกคือ “กระโดดขึ้นเรือ” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.62 และมีการปฏิบัติในระดับปฏิบัติปานกลาง ลำดับแรกคือ “นั่งซ้อนมอเตอร์ไซด์โดยไม่สวมหมวกกันน็อก” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.36

2.3 นักเรียนปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในโรงเรียนมีการปฏิบัติตนในด้านบวก นักเรียนมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติดีมากเรื่องเดียวคือ “เดินช้าลงเมื่อถึงมุมตึก” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.76 และมีการปฏิบัติในระดับปฏิบัติดีเรื่องเดียวคือ “ขึ้นและลงบันไดโดยจับราวบันได” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.47 ส่วนการปฏิบัติตนในด้านลบ นักเรียนมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือ “นั่งตรงริมขอบหน้าต่าง” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.36 และมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติปานกลาง ลำดับแรกคือ “พกพาอาวุธปืนหรือของมีคม (เช่น ปืนปากกา, มีด) มาโรงเรียน” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 1.88

2.4 นักเรียนปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในโรงเรียนการปฏิบัติตนในด้านบวก นักเรียนมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือ “เปิด-ปิดสวิตซ์ไฟเมื่อมือไม่เปียก” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.26 และมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติปานกลางเรื่องเดียวคือ “ปิดลิ้นชักหรือบานประตูเสื้อผ้าให้สนิท” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.32 ส่วนการปฏิบัติตนในด้านลบ นักเรียนมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือ “วางสิ่งของกะกะบนบันไดหรือพื้น” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.22

2.5 นักเรียนปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ การปฏิบัติตนในด้านบวกนักเรียนมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือ “ปฏิบัติตามกฎหรือระเบียบเมื่ออยู่ในห้องทดลองหรือห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.16 ส่วนการปฏิบัติตนในด้านลบ นักเรียนมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติดีมากเรื่องเดียวคือ “หยอกล้อกันขณะทำการทดลอง” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.56 และมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือ “เก็บตัวอย่างสารเคมีที่เหลือจากการทดลองไปเล่นกันเอง” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.01

2.6 นักเรียนปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยในการใช้ยาและสารเสพติด การปฏิบัติตนด้านบวก นักเรียนมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือ “ปรึกษาแพทย์ก่อนรับประทานยา” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.38 และมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติปานกลางเรื่องเดียวคือ “หลีกเลี่ยงคบคนติดสารเสพติดเป็นเพื่อน” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.11 ส่วนการปฏิบัติตนในด้านลบ นักเรียนมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติดีมากลำดับแรกคือ “ใช้สารบางชนิดเพื่อแก้แ้วง” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.82 และมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือ “นำตัวอย่างยาที่แพทย์สั่งให้ไปซื้อเองตามร้านขายยา” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.41

2.7 นักเรียนปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยในด้านความรุนแรง การปฏิบัติตนด้านบวก นักเรียนมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติดีเรื่องเดียวคือ “จะไม่ยอมพุดกับใครในขณะที่โกรธ” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.71 และมีการปฏิบัติในระดับปฏิบัติปานกลางลำดับแรกคือ “ถ้าใครแกล้งยั้นขวางจะหลีกเลี่ยงให้พ้นทางเดิน” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.03 ส่วนการปฏิบัติตนด้านลบ นักเรียนมีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติดีเรื่องเดียวคือ “จะตอบโต้หรือทำร้ายร่างกายคนที่มาแหยให้โกรธ” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.66 และ

มีการปฏิบัติตนในระดับปฏิบัติปานกลางลำดับแรกคือ“มักจะพูดถากถางเสียดสีให้เพื่อนโกรธ” คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.46

3. การเปรียบเทียบการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามตัวแปรเพศ

3.1 นักเรียนมีการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อพบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยแตกต่างกันทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่านักเรียนหญิงมีการปฏิบัติดีกว่านักเรียนชายในทุกด้าน

3.2 เมื่อเปรียบเทียบนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเป็นรายข้อ มีการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยในการเดินทาง พบว่า การปฏิบัติตนด้านบวกของนักเรียนชายข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีมากเรื่องเดียวคือข้อ2 ($\bar{X}=3.53$) และข้อที่นักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีมากเรื่องเดียวคือข้อ2 ($\bar{X}=3.70$) ส่วนการปฏิบัติตนด้านลบของนักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีมากคือข้อ20 ($\bar{X}=3.48$) และข้อที่นักเรียนชายได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือข้อ20 ($\bar{X}=3.75$) และไม่พบข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยในระดับปฏิบัติพอใช้และระดับควรปรับปรุง โดยที่นักเรียนชายมีการปฏิบัติตนดีกว่านักเรียนหญิงจำนวน 2 ข้อ คือ ข้อ8 ($\bar{X}=2.05$) และ12 ($\bar{X}=2.03$)

3.3 เมื่อเปรียบเทียบนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเป็นรายข้อ มีการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในโรงเรียน พบว่า การปฏิบัติตนด้านบวกของนักเรียนชายข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีมากเรื่องเดียวคือข้อ2 ($\bar{X}=2.75$) และข้อที่นักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีเรื่องเดียวคือข้อ2 ($\bar{X}=2.75$) ส่วนการปฏิบัติตนด้านลบข้อที่นักเรียนชายได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีมากลำดับแรกคือข้อ8 ($\bar{X}=3.73$) และข้อที่นักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีมากลำดับแรกคือข้อ8 ($\bar{X}=3.79$) และไม่พบข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยในระดับปฏิบัติพอใช้และระดับควรปรับปรุงโดยที่นักเรียนหญิงมีการปฏิบัติดีกว่านักเรียนชายยกเว้นข้อ2 ($\bar{X}=3.79$) ,ข้อ1 ($\bar{X}=3.79$) และข้อ7 ($\bar{X}=3.79$)

3.4 เมื่อเปรียบเทียบนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเป็นรายข้อ มีการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในบ้าน พบว่า การปฏิบัติตนด้านบวกของนักเรียนชายข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือข้อ6 ($\bar{X}=3.25$) และข้อที่นักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือข้อ9 ($\bar{X}=3.30$) ส่วนการปฏิบัติตนด้านลบของนักเรียนชายข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีเรื่องเดียวคือข้อ8 ($\bar{X}=2.73$) และข้อที่นักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับดีเรื่องเดียวคือข้อ8 ($\bar{X}=2.86$) และไม่พบข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยในระดับปฏิบัติพอใช้และระดับควรปรับปรุง โดยที่นักเรียนหญิงมีการปฏิบัติตนดีกว่านักเรียนชายยกเว้นข้อ3 ($\bar{X}=2.36$)

3.5 เมื่อเปรียบเทียบนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเป็นรายข้อ มีการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ พบว่า การปฏิบัติตนด้านบวกของนักเรียนชายข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือข้อ1 ($\bar{X}=3.08$) และข้อที่นักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือข้อ1 ($\bar{X}=3.25$) ส่วนการปฏิบัติตนด้านลบของนักเรียนหญิงข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีมากเรื่องเดียวคือข้อ4 ($\bar{X}=3.70$) และข้อที่นักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือข้อ4 ($\bar{X}=3.42$) และไม่พบข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยในระดับปฏิบัติพอใช้และระดับควรปรับปรุง โดยนักเรียนหญิงปฏิบัติดีกว่านักเรียนทุกข้อ

3.6 เมื่อเปรียบเทียบนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเป็นรายข้อ มีการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยด้านการใช้ยาและสารเสพติด พบว่า การปฏิบัติตนด้านบวกของนักเรียนชายข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือข้อ2 ($\bar{X}=3.28$) และข้อที่นักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือข้อ2 ($\bar{X}=3.36$) ส่วนการปฏิบัติตนด้านลบของนักเรียนชายข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีมากลำดับแรกคือข้อ8 ($\bar{X}=3.75$) และข้อที่นักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีมากลำดับแรกคือข้อ8 ($\bar{X}=3.88$) และไม่พบข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยในระดับปฏิบัติพอใช้และควรปรับปรุง โดยที่นักเรียนหญิงมีการปฏิบัติตนดีกว่านักเรียนชายยกเว้นข้อ9 ($\bar{X}=3.71$)

3.7 เมื่อเปรียบเทียบนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเป็นรายข้อ มีการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยด้านความรุนแรง พบว่า การปฏิบัติตนด้านบวกของนักเรียนชายข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติปานกลางลำดับแรกคือข้อ7 ($\bar{X}=2.12$) และข้อที่นักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติปานกลางลำดับแรกคือข้อ7 ($\bar{X}=2.14$) ส่วนการปฏิบัติตนด้านลบข้อที่นักเรียนชายได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีเรื่องเดียวคือข้อ3 ($\bar{X}=2.60$) และข้อที่นักเรียนหญิงได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติดีลำดับแรกคือข้อ8 ($\bar{X}=2.86$) และไม่พบข้อที่ได้คะแนนเฉลี่ยในระดับปฏิบัติพอใช้และระดับควรปรับปรุง โดยนักเรียนหญิงปฏิบัติดีกว่านักเรียนชายยกเว้นข้อ1 ($\bar{X}=2.13$) และข้อ2 ($\bar{X}=2.22$)

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยตามการรับรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีเพศต่างกัน สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในกรุงเทพมหานคร สามารถอภิปรายผลในประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. การปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยรวมทุกด้าน

การปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยรวมทุกด้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่านักเรียนมีการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยอยู่ในระดับปฏิบัติ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนมีการดำเนินการปลูกฝังพฤติกรรมด้านการป้องกันอุบัติเหตุในชีวิตประจำวันให้แก่เด็กในวัยที่พร้อมจะเรียนรู้ทุกสิ่งที่ตนพบเห็นจากสภาพแวดล้อม และจากการประพฤติปฏิบัติตนในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของพรภินันท์ เลาะหนับ (2530) และวิจิตร เจียรสุธรรมพร (2535) พบว่า นักเรียนมีการปฏิบัติเกี่ยวกับสวัสดิภาพอยู่ในระดับดี ดังคำกล่าวของอมรรัตน์ พาชิยานุกูล (2545) กล่าวว่า นักเรียนมีการพัฒนาการทางด้านความคิด วุฒิภาวะ ประสิทธิภาพในการดำเนินชีวิต ซึ่งในวัยเด็กครอบครัวเป็นแหล่งความรู้แรกที่พัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองเด็กจะเติบโตขึ้นมาพร้อมกับการทดสอบความสามารถ เช่น ทักษะการนึกคิดและการรับรู้ เพื่อจะได้เข้าใจและสามารถจัดการกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้ในส่วนของการศึกษาที่เป็นปัจจัยอีกอย่างหนึ่ง ที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีการพัฒนาในด้านทัศนคติพฤติกรรมความปลอดภัยต่าง ๆ ซึ่งครูผู้ปกครองและผู้เกี่ยวข้องควรจะต้องให้ความสนใจ และหาทางปลูกฝังให้เด็กมีทัศนคติที่ดีด้านความปลอดภัยอย่างแท้จริง (วรรณวิไล จันทราภา, 2526) ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าการศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นสามารถทำให้นักเรียนมีการปฏิบัติตนอยู่ในระดับปฏิบัติ

เมื่อเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติตนในด้านความปลอดภัยของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเป็นรายด้านพบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนมีการปฏิบัติ ได้แก่ ความปลอดภัยภายในโรงเรียน ความปลอดภัยภายในบ้าน ความปลอดภัยในการใช้ยาและสารเสพติด ความปลอดภัยในการเดินทาง และความปลอดภัยภายในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นช่วงวัยที่ควรได้รับการดูแล เอาใจใส่เรื่องของความปลอดภัยภายในบ้านและภายในโรงเรียน เพราะเป็นช่วงวัยเด็กที่ยังเข้าสู่วัยรุ่น มีความซึบคอง และมีพฤติกรรมเสี่ยง หรือมีความประมาทจึงต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่จากครูและผู้ปกครองอย่างเข้มงวด โดยในส่วนของความปลอดภัยในความรุนแรงนักเรียนมีการปฏิบัติตนอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากวัยนี้ จะมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว และมีอารมณ์ที่รุนแรงเมื่ออยู่ในกลุ่มมักจะเอาความคิดของตนเองเป็นหลัก ไม่ชอบฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และจากการศึกษาของจรรยา สุวรรณทัต (2533) พบว่า ช่วงวัยรุ่นเป็นวัยที่วิกฤตมากที่สุด มีความรู้สึกเป็นอิสระมากขึ้นคือ มีความคิดในการตัดสินใจของตนเองเป็นหลัก มักจะไม่ฟังความคิดเห็นของผู้อื่น จึงก่อให้เกิดความขัดแย้ง การทะเลาะวิวาทในกลุ่มเด็กวัยเดียวกัน

2. การปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยในการเดินทาง

การปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยในการเดินทางนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่านักเรียนมีการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยในการเดินทางอยู่ในระดับปฏิบัติ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะปัจจุบันรัฐบาลให้ความสำคัญของอุบัติเหตุ ไม่ว่าจะเป็นการรณรงค์ทางสื่อ วิทยุ โทรทัศน์ ซึ่งอุบัติเหตุ

จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อตนเอง และบุคคลรอบข้าง ทำให้นักเรียนได้ทราบถึงผลเสียและอันตรายจากอุบัติเหตุมากยิ่งขึ้น ดังนั้นเมื่อนักเรียนตระหนักและเห็นคุณค่าจากการป้องกันอุบัติเหตุจึงทำให้นักเรียนมีการปฏิบัติตนด้านการเดินทางอยู่ในระดับดี

เมื่อเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติตนในด้านการเดินทางของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง เป็นรายข้อพบว่า การปฏิบัติตนในด้านบวข้อที่มีการปฏิบัติตนมากที่สุดในเรื่อง “มองซ้ายมองขวาก่อนข้ามถนน” และการปฏิบัติตนในด้านลบข้อที่มีการปฏิบัติตนมากที่สุดในเรื่อง “ข้ามถนนตามความสะดวก” โดยนักเรียนหญิงมีการปฏิบัติตนดีกว่านักเรียนชายทั้งสองด้านที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะโดยธรรมชาติเพศหญิงมีความระมัดระวังและไม่ชอบการเสี่ยง หรือเล่นโลดโผนเหมือนเพศชาย เพศชายมักชอบเล่น โลด โผน รุนแรง อาจทำให้เกิดอันตรายได้ง่าย (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2525) สอดคล้องกับการศึกษาของ เลิศลักษณ์ บุญรอด (2543) พบว่า นักเรียนชายยังมีความประมาท เมื่ออุบัติเหตุยังไม่เกิดขึ้นกับตนเอง ประกอบกับลักษณะของวัยรุ่นซึ่งมีความคึกคะนอง ชอบเสี่ยง ยิ่งทำให้เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุมากขึ้น และสอดคล้องกับคณะกรรมการป้องกันอุบัติเหตุแห่งชาติ (2537) พบว่า เพศชายมีอุปนิสัยชอบเสี่ยง ขาดความระมัดระวัง ประมาท จึงขาดความคิดที่รอบคอบ ว่าอาจจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นมาได้ จึงมีพฤติกรรมเสี่ยงสูง และการศึกษาของ พรภินันท์ เลาะหนับ (2530) พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีการปฏิบัติตนเกี่ยวกับสวัสดิภาพแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงมีการปฏิบัติตนเกี่ยวกับสวัสดิภาพดีกว่านักเรียนชาย นอกจากนี้ดังการศึกษาของ ทาเคตะ (Taketa, 1984) พบว่า นักเรียนชายเกิดอุบัติเหตุมากกว่านักเรียนหญิง

3. การปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในโรงเรียน

การปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในโรงเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ด้านความปลอดภัยภายในโรงเรียนอยู่ในระดับปฏิบัติดี ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ ในโรงเรียนได้มีการกวดขันบังคับในการใช้สถานที่ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนอย่างชัดเจน อีกทั้งยังมีอาจารย์ผู้สอนคอยควบคุมดูแลและให้คำแนะนำในการปฏิบัติตนตามสถานที่ต่าง ๆ อย่างทั่วถึง

เมื่อเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติตนในด้านความปลอดภัยภายในโรงเรียนของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเป็นรายข้อ พบว่า การปฏิบัติตนในด้านบวนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีการปฏิบัติตนไม่แตกต่างกัน แต่การปฏิบัติตนในด้านลบข้อที่มีการปฏิบัติตนมากที่สุดคือเรื่อง “นั่งตรงริมขอบหน้าต่าง” โดยนักเรียนหญิงปฏิบัติตนดีกว่านักเรียนชายที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะตามธรรมชาติเพศหญิงมีความระมัดระวังและไม่ชอบการเสี่ยง หรือเล่นโลดโผนเหมือนเพศชาย ซึ่งเพศชายมักชอบเล่นโลดโผน รุนแรง อาจทำให้เกิดอันตรายได้ง่าย (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2525) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อำไพ หวังไพโรจน์กิจ (2528) พบว่า นักเรียนชายเกิดอุบัติเหตุมากกว่านักเรียนหญิง และลักษณะของอุบัติเหตุที่นักเรียนชายได้รับมากกว่านักเรียนหญิงคือ การหกล้ม การวิ่งชนกันและการเล่นโลดโผน ดังการศึกษาของกองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ (2522) พบว่า ผู้ประสบอุบัติเหตุ

ส่วนใหญ่เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง และการศึกษาของทาเคตะ (Taketa, 1984) จันท์เพ็ญ ชูประภาวรรณ (2541) พบว่า นักเรียนชายเกิดอุบัติเหตุมากกว่านักเรียนหญิง

4. การปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในบ้าน

การปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในบ้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนมีการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในบ้านอยู่ในระดับปฏิบัติ สอดคล้องกับข้อมูลเบื้องต้นที่พบว่าเด็กนักเรียนจะพักอาศัยอยู่ในบ้าน-หมู่บ้าน ซึ่งพื้นที่ใช้สอยภายในบ้านและหมู่บ้านจะมีการออกแบบไว้อย่างเป็นสัดส่วนเพื่อความสะดวกสบายในการอยู่อาศัย ดังคำกล่าวของอาภรณ์ จะบัง (2530) กล่าวไว้ว่า บ้านเป็นสถานที่แห่งแรกที่ทำให้การศึกษาในชีวิตประจำวันการที่จะทำให้ผู้อยู่อาศัยมีความสุขได้จำเป็นต้องจัดบ้านให้ปลอดภัยรวมทั้งฝึกให้มีจิตสำนึกแห่งความปลอดภัยและปฏิบัติให้เป็น สวัสดิคติด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักเรียนมีการปฏิบัติตนอยู่ในระดับปฏิบัติ และเนื่องจากข้อมูลเบื้องต้นระบุว่าบุคคลที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วยคือบิดา-มารดาซึ่งอาจจะได้มีการอบรมดูแล เอาใจใส่ แนะนำในการปฏิบัติตนภายในบ้านให้ปลอดภัยมากกว่าผู้ที่ไม่ได้อาศัยอยู่กับบิดามารดา

เมื่อเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในบ้านของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเป็นรายข้อ พบว่า การปฏิบัติตนในด้านบวกข้อที่มีการปฏิบัติมากที่สุดคือเรื่อง “ดับรูปเทียนหรือตะเกียงเมื่อเลิกใช้” โดยเพศหญิงปฏิบัติตนดีกว่าเพศชาย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเพศหญิงมีระเบียบวินัยสูงและแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยที่ถูกต้องมากกว่าเพศชาย (จันท์เพ็ญ ชูประภาวรรณ, 2541) เพศหญิงอาจจะเห็นว่าการดับรูปเทียนหรือตะเกียงเมื่อเลิกใช้ จะทำให้มีความปลอดภัยกับชีวิตและทรัพย์สินจึงมีความระมัดระวังและไม่ประมาทเหมือนเพศชาย สอดคล้องกับการศึกษาของอัญชลี เนตรสุวรรณ (2538) ที่พบว่า ส่วนใหญ่เกิดจากความประมาทของนักเรียนเอง อุบัติเหตุมักเกิดจากการขาดความระมัดระวังหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ การขาดความระมัดระวังเป็นสาเหตุส่วนใหญ่ที่ทำให้นักเรียนได้รับอุบัติเหตุ ซึ่งสอดคล้องกับ เจคอบสัน (Jacobson, 1987) เฉลิมพล ดันสกุล (2541) และ วิจิตร บุญยโหดระ (2533) พบว่า สาเหตุส่วนใหญ่ของการเกิดอุบัติเหตุ เป็นผลมาจากพฤติกรรมและนิสัยที่ไม่ปลอดภัย เช่น ความลึกลับ ประมาท เลินเล่อ ทั้งนี้การปฏิบัติตนในด้านลบนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีการปฏิบัติตนไม่แตกต่างกัน

5. การปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์

การปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ พบว่า นักเรียนมีการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์อยู่ในระดับดี ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนมีประสบการณ์ทางด้านการสอนในห้องปฏิบัติการ จึงสามารถทำให้รู้ว่าการสอนแบบใดเป็นอันตรายต่อนักเรียนและควรมีการป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุ โดยมีการตั้งกฎและข้อควรปฏิบัติแก่นักเรียนทุกครั้งก่อนทำการทดลอง อีกด้านหนึ่งอาจเป็นเพราะ การเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนจะขึ้นอยู่กับประสบการณ์การทำงานของครู และมีการให้ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยแก่นักเรียนเป็นประจำจึงทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมในการปฏิบัติตนอย่างปลอดภัย (ดิเรก หุ่นสุวรรณ, 2529)

เมื่อเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยภายในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเป็นรายข้อ พบว่า การปฏิบัติตนในด้านบวข้อที่มากที่สุดคือเรื่อง “ปฏิบัติตามกฎหรือระเบียบเมื่ออยู่ในห้องทดลอง” และการปฏิบัติตนในด้านลบข้อที่มากที่สุดคือเรื่อง “หยิบจับอุปกรณ์ภายในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์เล่น” โดยนักเรียนหญิงมีการปฏิบัติตนดีกว่านักเรียนชายทั้งสองด้านที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเพศหญิงมักจะอยู่ในกรอบระเบียบมีการปฏิบัติตามกฎข้อบังคับ มากกว่าเพศชาย (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2540) เพศชายเป็นวัยที่ไม่ใคร่อยู่นิ่ง มักจะทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งอยู่เสมอ และมักจะทำอะไรโดยไม่คำนึงถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้น (พรณี ช. เจนจิต, 2528) สอดคล้องกับการศึกษาของ สุชาติา ชินะจิตร (2527) พบว่า สาเหตุของอุบัติเหตุทุกครั้งส่วนใหญ่พบว่า เกิดจากการกระทำที่ไม่ปลอดภัยของผู้ทดลองและสอดคล้องกับ ภัทรจันทร์ ใจสว่าง (2524) ที่พบว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ นักเรียนมีความประมาท และเล่นเล่อ

6. การปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยในการใช้ยาและสารเสพติด

การปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยในการใช้ยาและสารเสพติดคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่าการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยในการใช้ยาและสารเสพติดอยู่ในระดับปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลเบื้องต้นที่พบว่าเด็กนักเรียนอาศัยอยู่กับบิดา-มารดาจึงทำให้มีการปฏิบัติตนดีเนื่องจากบิดา-มารดาอาจจะคอยอบรมดูแลเมื่อมีการเจ็บไข้ได้ป่วยและคอยว่ากล่าวตักเตือน อบรมในการคบเพื่อน และให้ความรู้ถึงโทษของการเสพยาเสพติด

เมื่อเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยในการใช้ยาและสารเสพติดของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเป็นรายข้อ พบว่า การปฏิบัติตนในด้านบวข้อที่มากที่สุดคือเรื่อง “หลีกเลี่ยงคบคนติดสารเสพติดเป็นเพื่อน” โดยเพศหญิงปฏิบัติดีกว่าเพศชาย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเพศหญิงมีบุคลิกเรียบร้อย ชอบเก็บตัว ระมัดระวังมากแม้ในสถานการณ์ที่รู้ว่าไม่อันตราย (กิตติ พุฒิกานนท์, 2531) แต่เพศชายที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นมีความอ่อนไหวต่อการคบเพื่อนทนไม่ได้ต่อการขาดเพื่อน เด็กที่มีปมด้อยหรือปมเด่นในเรื่องเพื่อน มักคิดว่าการเสพยาเสพติด เป็นการสร้างไมตรีและการผูกมัดจิตใจระหว่างเพื่อน (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2540) เมื่อเพศชายมีเพื่อนติดยาเสพติดจึงไม่คิดว่าการคบเพื่อนติดยาเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่ดี สอดคล้องกับการศึกษาของ ปัทมา กาญจนวงษ์ (2536) ประครองศรี แซ่เต็ง (2531) และ โสภา ชูพิกุลชัย (2533) ซึ่งได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบเจตคติและความรู้เกี่ยวกับสารเสพติดของนักเรียน พบว่า นักเรียนหญิงมีเจตคติต่อต้านสารเสพติดมากกว่านักเรียนชาย การศึกษาของ มาณี สมิธสัมพันธ์ (2532) พบว่า นักเรียนหญิงมีค่านิยมที่ไม่ดีเกี่ยวกับการเสพยาเสพติดมากกว่านักเรียนชาย และการศึกษาของ จิราภรณ์ สุทธิสานนท์ (2529) พบว่า นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีการรับรู้เกี่ยวกับสารเสพติดที่แตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงมีการรับรู้ที่ดีกว่านักเรียนชาย สำหรับการปฏิบัติตนในด้านลบข้อที่มากที่สุดคือเรื่อง “นำตัวอย่างยาที่แพทย์สั่งให้ไปซื้อเองตามร้านขายยา” โดยเพศชายปฏิบัติมากกว่าเพศหญิง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ การไปพบแพทย์เพื่อรักษาอาการป่วยที่โรงพยาบาลนั้น เป็นการสิ้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่ายมาก จึงทำให้นิยมซื้อยา

จากร้านขายยา จำหน่ายยาในราคาถูก ซื้อง่าย สะดวกและรวดเร็ว (พรชัย ปาจริยวงศ์, 2528) นอกจากนี้เพศชายอาจจะเป็นโรคกลัวหมอ กลัวเข็มฉีดยา จึงไม่ชอบที่จะไปพบแพทย์ ทำให้เพศชายมีการปฏิบัติตนในเรื่องนี้มากกว่าเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ เจษฎา ณ ระนอง (2534) พบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีเจตคติเกี่ยวกับการใช้ยาแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงมีเจตคติเกี่ยวกับการใช้ยาดีกว่านักเรียนชาย และการศึกษาของ พรชัย ปาจริยวงศ์ (2528) พบว่า นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้องในเรื่องเกี่ยวกับการนำตัวอย่างยาไปซื้อเองตามร้านขายยา และจากการศึกษาของ โฮป (Hope, 1993) พบว่า นักเรียนหญิงมีทัศนคติในการใช้ยาดีกว่านักเรียนชาย

7. การปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยในความรุนแรง

การปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยในความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนมีการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยในความรุนแรงอยู่ในระดับปฏิบัติปานกลางที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ อารมณ์ของเด็กวัยรุ่นมักมีอารมณ์รุนแรง หงุดหงิดง่าย การควบคุมอารมณ์ไม่ดี บางครั้งพลุ่งพล่าน บางครั้งเก็บกด ชอบทดลองยังเป็นสิ่งที่ต้องห้ามยิ่งอยากทดลอง (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2540)

เมื่อเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติตนด้านความปลอดภัยในความรุนแรงของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเป็นรายข้อ พบว่า การปฏิบัติตนในด้านบวกข้อที่มากที่สุดคือเรื่อง “จะไม่ยอมพูดกับใครในขณะโกรธ” และการปฏิบัติตนในด้านลบข้อที่มากที่สุดคือเรื่อง “เคยตอบโต้หรือทำร้ายร่างกายคนที่มาแหย่ให้โกรธ” โดยนักเรียนหญิงมีการปฏิบัติตนดีกว่านักเรียนชายทั้งสองด้าน

ดั่งงานวิจัยของ บัส (Buss, 1961) พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งมีลักษณะซับซ้อนคือ มีทั้งพฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย และวาจา เช่น ชกต่อย ยั่วยุ ขวางทางเดิน พูดดูหมิ่นนินทา พูดต่อว่า และการศึกษาของ โฮลม (Holm, 1984) พบว่า ระดับความรุนแรงของพฤติกรรมก้าวร้าวทางกายมีระดับความรุนแรงตั้งแต่น้อยถึงมากที่สุด ดังนี้ ผลัก ชกต่อย ขว้างสิ่งของใส่ผู้อื่น ตะ ตี เป็นต้น จากการศึกษาของ ประพันธ์ สุทธาวาส (2519) พบว่า ความก้าวร้าวตามสถานการณ์นั้น เกิดเนื่องจากมีสถานการณ์ที่จำเพาะเจาะจงบางอย่างเกิดขึ้น เช่น ในสถานการณ์ที่ถูกบุคคลอื่นก้าวร้าวก่อนจนทนไม่ได้ก็ก้าวร้าวตอบไปบ้าง การที่นักเรียนหญิงปฏิบัติตนดีกว่านักเรียนชาย อาจเป็นเพราะ เพศหญิงมีความเรียบร้อย อ่อนโยน เก็บกดอารมณ์ (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2540) แต่เพศชายมักจะมีความคิดขัดแย้งกับบุคคลในกลุ่มอยู่เสมอ จะเกิดอารมณ์รุนแรง จึงเป็นเรื่องง่ายต่อการแหย่ให้เกิดอารมณ์รุนแรง (สุชา จันท์เอม, 2542) ดั่งคำกล่าวของ ศรีเรือน แก้วกังวาล (2540) ได้กล่าวไว้ว่า เพศชายนิยมที่จะใช้พลังกำลังมาก ชอบการต่อสู้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ โสภา มาลากุล (2520) ที่พบว่า ไม่มีนักเรียนหญิงก่อการทะเลาะวิวาท

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยตามการรับรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีเพศต่างกันสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในกรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีการปฏิบัติตนในด้านความปลอดภัยอยู่ในระดับปฏิบัติดี ซึ่งสมควรอย่างยิ่งที่จะส่งเสริมให้นักเรียนมีการพัฒนาการปฏิบัติตนเกี่ยวกับความปลอดภัยให้ดียิ่งขึ้น โดยให้ความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตน และการจัดการเรียนการสอน โดยจัดกิจกรรมให้นักเรียนมีส่วนร่วม ดังต่อไปนี้

1. ด้านการจัดการเรียนการสอน

1.1 ครูผู้สอนควรมีการสอนโดยเน้นให้นักเรียนรู้จักปฏิบัติตนให้มีความระมัดระวัง ไม่ประมาท และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนได้มีโอกาสสัมผัสผู้ช่วยที่ปฏิบัติตนอยู่ในความประมาท ทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นกับตนเอง

1.2 เนื้อหาในการสอนไม่ควรเน้นเนื้อหาด้านวิชาการมากเกินไป แต่ควรเน้นเนื้อหาที่เป็นสถานการณ์ในปัจจุบัน เป็นเรื่องที่มีความใกล้ตัวกับนักเรียน และเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนโดยตรง โดยให้นักเรียนได้เล่าหรือนำประสบการณ์เกี่ยวกับอุบัติเหตุมาเป็นข้อมูลในการเรียนการสอน เพื่อที่นักเรียนจะสามารถนำความรู้ไปใช้ชีวิตประจำวัน ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

1.3 ควรจัดให้ครูผู้สอนมีความชำนาญในการสอน และควรให้มีผู้ช่วยภายในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์เพื่อลดปัญหาของการเกิดอุบัติเหตุที่อาจจะเกิดขึ้นได้

1.4 ครูผู้สอนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ขอคำปรึกษาในเรื่องต่าง ๆ เพื่อนำไปปฏิบัติตนอย่างถูกต้อง และควรมีการจัดกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เพื่อลดปัญหาและความรุนแรง

2. ด้านสิ่งแวดล้อม

2.1 โรงเรียนควรเน้นให้นักเรียนรู้จักปฏิบัติตนโดยใช้การติดป้ายเตือนห้ามหรือมีการห้ามนักเรียนในการปฏิบัติตนที่ไม่ปลอดภัยตามสถานที่ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน

2.2 ครูผู้สอนควรมีการตรวจสอบการพกพาอาวุธหรือของมีคม หรืออุปกรณ์ที่อาจทำให้เกิดอันตราย และออกกฎระเบียบข้อบังคับไว้อย่างชัดเจนเพื่อความปลอดภัยกับตัวนักเรียนและผู้อื่นอย่างสม่ำเสมอ

2.3 บิดา-มารดา หรือผู้ปกครองของนักเรียน ควรให้ความสำคัญในการป้องกันอุบัติเหตุภายในบ้าน ตรวจสอบวัสดุอุปกรณ์ภายในบ้านให้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์อยู่เสมอ ถ้ามีการชำรุดควรรีบทำการ ซ่อมแซมและแก้ไขทันที

2.4 ภายในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ควรจัดให้เป็นสัดส่วนและควรมีการตรวจสอบวัสดุอุปกรณ์รวมถึงสารเคมีก่อนการทดลองทุกครั้ง เพื่อความปลอดภัยแก่เด็กนักเรียน

2.5 ในส่วนห้องพยาบาลภายในโรงเรียนควรมีการจัดให้มีผู้ควบคุมดูแลที่มีความรู้ในเรื่องการใช้ยาอย่างแท้จริง โดยการจ่ายยาให้กับเด็กนักเรียนควรมีการจัดดูแลเป็นพิเศษ

2.6 ด้านยาเสพติดควรมีการเข้มงวดในการตรวจตราสถานที่ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนและรอบ ๆ โรงเรียน ที่อาจเป็นแหล่งมั่วสุมและอาจส่งผลเสียต่อนักเรียน

3. ด้านหลักสูตรการสอน

3.1 ควรมีการบูรณาการวิชาต่าง ๆ ให้เชื่อมโยงกับกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ในเรื่องความปลอดภัย เพื่อให้เด็กนักเรียนมองเห็นถึงสิ่งที่ได้นำเสนออย่างชัดเจนและเข้าใจใส่ใจในการนำไปปฏิบัติตนในชีวิตประจำวัน ได้ดียิ่งขึ้น

3.2 การจัดทำหลักสูตรควรให้ความสำคัญกับเรื่องที่ใกล้ตัวเด็กนักเรียนเป็นสำคัญมากขึ้นกว่าเดิม ไม่ควรเน้นเนื้อหาที่ไกลตัวและไม่สามารถนำไปปฏิบัติได้

3.3 ควรมีการเน้นเนื้อหาในด้านการป้องกันความรุนแรงให้มีความละเอียดลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

3.4 เนื้อหาด้านความรุนแรงควรเน้นให้เด็กนักเรียนเข้าใจง่าย มีเนื้อหาใกล้ตัวเด็กมากที่สุด และสามารถนำไปใช้แก้ไขปัญหาในชีวิตประจำวัน ได้อย่างถูกวิธี

3.5 ควรเน้นเนื้อหาความรุนแรงด้านคำพูด และความรุนแรงด้านจิตใจ ไม่ควรเน้นเนื้อหาความรุนแรงด้านร่างกายเพียงอย่างเดียว

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการปฏิบัติตนในด้านความปลอดภัยของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ต่างจังหวัด

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการปฏิบัติตนในด้านความปลอดภัยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดอื่น